רחל מרחלת על כל העולם

מאת
שולמית יריב

נוסטלגיה

כשמאות אלפי עיניים ישראליות עקבו בחרדה אחרי כל כדור שנכנס לסל או לא נכנס לסל במישחק הדרמאתי של מכבי ומילנו, ישבתי אני וחשבתי לעצמי איך הגלגל מסתובב.

לפני המשחק הזה הראו סרט ארכיוני, שצולם בפעם הראשונה שבה זכינו באליפות אירופה בכדורסל, וראינו את המלך הבלתי־מוכתר של ישראל באותו הזמן, **טל ברודי**, שישב עכשיו בקהל והריע למכבים.

אבל אני חשבתי דווקא על ה„מלך" האחר שהיה על המיגרש כאשר זכינו בפעם השניה באליפות אירופה. אתם זוכרים בכלל את **אולסי פרי**? הגיע ארצה — כולם דיברו עליו. התגייר — כולם דיברו עליו. התגייס לצה"ל — כולם דיברו עליו. התאהב **בתמי בן־עמי** — כולם דיברו עליהם.

במשך תקופה מאוד ארוכה היה אולסי אי־שיות־חשובה־ביותר, וכל מי שהוא משהו רצה בחברתו וקירבתו.

היום יושב אולסי פרי בבית־כלא בארצות־הברית, ומחכה למישפט על סחר בהרואין. פסק־הדין יינתן החודש. אומרים לי שאם יורשע, הוא צפוי ל־60 שנות־מאסר.

איך חולפת תהילת העולם! ומה שמעניין את העם בישראל זה עוד כדור אחד ברשת!

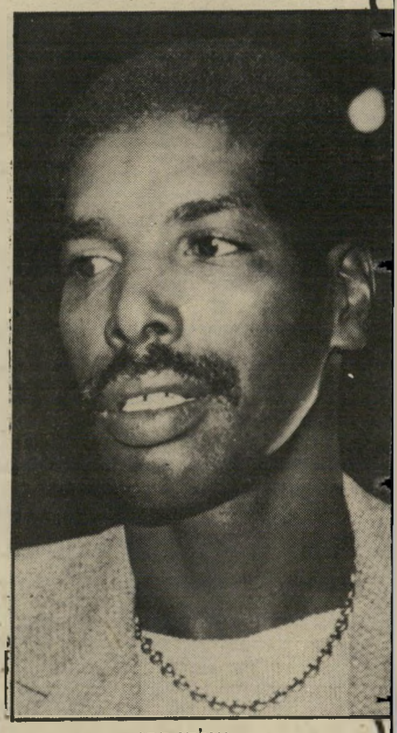

אולסי פרי
סיק טרנזיט גלוריה מונדי

ידיד לבנוני
נסיעה מארוקאית
נחמה וניתוח מכאיב

ראיתי את **שלומית אמיר** היפה בתצוגת־אופנה, והיא נראתה לי עצובה מאוד ורזה אף יותר מהרגיל, ושלא כרגיל היא לא חייכה אף פעם אחת.

טילפנתי אליה כדי לברר איפה כל שימחת־החיים שלה, אבל שלומית אפילו לא רצתה לדבר איתי.

שלחתי שני שפיונים לברר מה קורה ומה אפשר לעשות לטובתה. מסתבר שאחרי הרומאן הגדול שהיה לה עם הלבנוני **ג'ורג' חורי** היא חזרה ארצה, כדי להכיר בחור ישראלי הגון ולבנות חיים כאן בארץ. ואומנם היא הכירה **גבר** בן 41, התאהבה בו, אבל תחת חתונה יצא מזה ניתוח גינקולוגי מסובך ומכאיב, גם מבחינה גופנית וגם מבחינה נפשית.

עכשיו היא שוב לבד. מה שמחזיק אותה זה הידיעה שג'ורג' חורי עדיין אוהב אותה ורוצה שתבוא אליו, גם אם זה בשביל לבכות על הכתף שלו. בקיץ נוסע חורי למארוקו, לרגל עסקיו, וכדי לשמח את שלומית הוא הזמין אותה לבוא איתו ולבלות כמה ימים בסיגנון מרוקאי.

שלומית אמיר
רזה יותר מתמיד

בחזרה לחיים

לפני שמונה שנים הסתובב כאן פליי־בוי אחד, ושיגע את היפות של תל־אביב. הוא היה החבר הקבוע של **גלי עטרי**, ואחר־כך החבר הקבוע של **חלי גולדברג**, גם החבר הקבוע של **יעל טברת**, ועוד כמה יפהפיות שכבר שכחתי את שמן.

אחרי כל הרומאנים האלה, נסע הפליי־בוי **גדי רוזנשטוק** לברזיל את החתיכות של אמריקה, אבל תחת להתמקר בעיסקי־נשים, שבזה כבר היה לו נסיון, הוא החליט דווקא לעשות עסקים עם כרטיסי־אשראי. עשה־עשה, עד שתפסו אותו על זיוף. עשו מישפט, והאדון קיבל חמש שנות־מאסר בבית־כלא אמריקאי, שאין בו אף אשה אחת.

לפני שנה הוא שוחרר מהכלא, וחזר אלינו בשקט־בשקט.

בקושי ראו אותו. בקושי שמעו עליו. אבל מי שפעם אהב נשים, כנראה ממשיך לאהוב אותן. מהר מאוד הוא מצא לעצמו אשה חדשה, צעירונת בת 21 בשם **חני**, והנה, ממש בחודש הבא, הוא יוביל אותה אל מתחת לחופה. וישבור כוס לטובתה. וישא אותה על ידיו לפחות מעבר לסף ביתם המשותף.

אסתר זוכוביצקי (מימין) בבית־המישפט
שאלת שני מיליון הדולר

טרגדיה ישראלית

יצחק שמיר ממש הכניס אותי לאמביציה. הוא איחל **לשימעון פרס** להיכשל במאמציו להביא לכינוס ועידת־השלום, ומזה אני הבנתי שאני צריכה לאחל לפרס את כל ההצלחה שאפ־

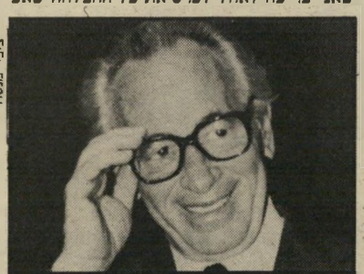

צילום: מ. משה

שימעון פרס
זיכרון נורא מירושלים

שר. לא שאני מבינה גדולה כל־כך בוועידות־שלום, אבל העניין הזה של איחולים לכישלון מעצבן אותי באופן חמור מאוד.

אז התחלתי לקרוא כל מילה שמתפרסמת על שימעון פרס ועל ביקורו אצל הספרדים. כך גם נודע לי שהמארח של פרס הוא נשיא הקהילה היהודית בספרד, **טולדנו**, הנשוי עם ישראלית, **דיילת** אל־על לשעבר בשם **נירה**.

נזכרתי עכשיו שהארון טולדנו צריך כנראה להתאמץ חזק כדי להיות נינוח ונחמד בפגישתו עם שימעון פרס, כי כל דבר הקשור לישראל מזכיר לו דברים קשים ביותר.

טולדנו היה אלמן. לפני כמה שנים הכיר את נירה, שהתפרסמה כאשר היתה בטיסה שנחטפה לאלג'יר. הרומאן בין טולדנו ונירה נמשך זמן רב, עד שיום אחד, לפני כשנתיים, הם החליטו להינשא. החתונה היתה אמורה להיערך במלון פלאזה בירושלים, ונערכו כל ההכנות הדרושות. טולדנו הגיע מספרד עם שני ילדיו הבוגרים.

כאשר כולם עמדו כבר קרוב לחופה, והזוג היה צריך להיכנס אל מתחת לחופה, הם שמו לב לכך שבתו של טולדנו חסרה. מייד שלחו מישהו לחדרה להגיד לה שתזדרז, ואז גילו כי האשה הצעירה פשוט התאבדה בחדרה. האורחים פורו, והטקס נערך בים של בכיות ודמעות. נירה ובעלה חזרו לספרד, וזכר החתונה הנוראה בירושלים איתם.

אני מקווה ששימעון פרס אינו יודע את הסיפור הזה, ולא יצטרך להעסיק את ראשו בל־הגיד מילה של צער או לא.

בגלל המסורת

זוכרים כמה השתדלה **אסתר זוכוביצקי** (אייזנברג) במשך יותר משנה לקבל רשות לצאת מהארץ, כדי לבקר את בעלה **יונתן זוכוביצקי**, הגר בניו־יורק?

משא־ומתן ארוך התנהל בינה ובין המישטרה, שדרשה פיקדון של שני מיליון דולר, כדי שתחזור לארץ. עורך־דינה טען ששלושת ילדיה יישארו כאן, ויבטיחו את שובה.

לא שמעתי ממנה במשך כמה ימים, והחלטתי לטלפן ולשמוע אם נמצא סוף־סוף לבעלה לליל־הסדר.

בטלפון ענתה העוזרת שאמרה לי להפסיק לדאוג, כי אסתר נסעה אל יונתן ביום השני, להביא לו מצות ולעשות לו קניידלך. העוזרת לא הבינה בכלל מדוע אני שואלת על הילדים. כי שלושת הילדים נסעו אל אביהם. זו מסורת בעם־ישראל, שבליל־הסדר מסובה כל המישפחה.

מה שמעניין אותי הוא: האם אסתר תחזור לארץ כדי לגבות את שני מיליוני הדולר?